

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003960 18 Кж 2
Бања Лука, 23.10.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и др Вељка Икановића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог В.Ш., због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца из Добоја, изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003960 17 К 2 од 26.01.2018. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић и бранилац оптуженог, адвокат С.М. из Д., а у одсуству, уредно обавијештеног оптуженог, донио је дана 23.10.2018. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца из Добоја и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003960 17 К 2 од 26.01.2018. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у у Добоју број 13 0 К 003960 17 К 2 од 26.01.2018. године, на основу одредбе члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени В.Ш., ослобођен је од оптужбе због кривичног дјела разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС). На основу одредбе члана 100. став 1. ЗКП РС, трошкови кривичног поступка, пали су на терет буџетских средстава.

Наведена пресуда је донесена након што је Врховни суд Републике Српске, рјешењем број 13 0 К 003960 17 Кж од 19.10.2017. године, укинуо пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003960 16 К од 21.4.2017. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац у Добоју, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени огласи кривим за дјело за које се терети оптужницом или укине и одреди одржавање претреса пред другостепеним судом.

Битна повреда одредаба кривичног поступка, у уводном дијелу жалбе, наведена је као основ побијања првостепене пресуде, али у образложењу жалбе нису изнесени конкретни аргументи за било који од облика тих повреда, прописаних у одредби члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС.

У суштини, аргументима изнесеним у образложењу жалбе, оспорава се ваљаност датих разлога за закључак побијане пресуде у погледу законитости поновне анализе раније изолованог спорног биолошког трага (лабораторијски код – S2/04-04) у Институту за ... С., те у вези са тим оспорава се правилност оцјене и других доказа, изведених на главном претресу и тиме правилност закључка да није доказано да је оптужени починио кривично дјело разбојништво из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, за које се оптужницом терети.

У писмено поднесеном одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог је предложио да се жалба окружног јавног тужиоца у Добоју одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству уредно обавјештеног оптуженог, републички јавни тужилац је изложио жалбу окружног јавног тужиоца у Добоју, остајући код разлога и приједлога, садржаних у истој. Бранилац оптуженог је изложио одговор на жалбу.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

У поступку који је претходио доношењу побијане пресуде, правилно су утврђене све одлучне чињенице и дато ваљано образложење да је, из прве ДНК експертизе и налаза Института за ... С., број Но: 10/04 од 05.4.2004. године, утврђено да, на спорном биолошком трагу са унутрашње стране гумене рукавице (пронађене приликом увиђаја у кући оштећених М. и Б.Н.), у мјесту Г., општина Д. (лабораторијски код – S1/04-04), ДНК профилирање није дало резултате, нити на једном од испитаних локуса (вјероватно усљед недовољне количине и високог ступња деградације потенцијално присутне ДНК), док је, на спорном биолошком трагу са гумене рукавице (лабораторијски код – S2/04-04), утврђена смјеса више биолошких трагова са израженом доминацијом ДНК профила женске особе и дјелимичним профилем, највјероватнијег слабије заступљеног биолошког трага. Компаративном анализом неспорних ДНК профила крвних узорака оштећених Б.Н. (лабораторијски код – N1/04-04) и М.Н. (лабораторијски код – N2/04-04), установљено је да је М.Н. један од донора спорног биолошког трага, док је Б.Н. искључен, као потенцијални донор.

Надаље, из резултата поновне ДНК експертизе и налаза наведеног Института број број Но: 51/10 од 17.5.2010. године, раније изоловане ДНК са процесуираног спорног биолошког трага (лабораторијски код – S2/04-04), утврђено је да, доминантна фракција наведеног биолошког трага потиче од М.Н., а компаративном анализом раније установљеног ДНК профила В.Ш. (лабораторијски код – N1/06-08), који је прибављен из другог кривичног поступка, по наредби Кантоналног тужилаштва, Тузланског Кантона број КТ-

111/08 од 24.01.2008. године, утврђено је да, слабије присутне фракције наведеног спорног биолошког трага, потичу од оптуженог В.Ш..

Цијенећи наведено, а посебно чињеницу да је поновна ДНК експертиза спорног, раније процесуираног биолошког трага (лабораторијски код – S2/04-04), рађена дана 17.5.2010. године, дакле, протеком 6 година од прве експертизе (2004. године), да том приликом није сачињен записник нити фотодокументација о било којој радњи у поступку форензичке анализе (осим фотографисања празне епрувете, са потрошеним изолатом у ове двије експертизе), која обавеза произилази, из члана 5. став 2. Правилника о начину прикупљања и узимања узорака биолошког материјала за потребе анализе дезоксирибонуклеинске киселине у кривичном поступку („Службени гласник БиХ“, број 35/07 од 14.5.2007. године), који је био на снази у вријеме поновне анализе, те садржаја дописа Института за ... С., од 07.3.2017. године, из којег произилази обавеза сачињавања записника и фотодоментације у складу са наведеним Правилником, правилно се, у побијаној пресуди изводи закључак да је доведена у сумњу законитост у прибављању овог доказа, а посљедично томе и идентитет у погледу самог изолата, који је био предмет накнадне ДНК анализе.

Да је то спорни биолошки траг са гумене рукавице, изолован 2004. године (лабораторијски код – S2/04-04), како то тврди оптужба, и на том доказу, као кључном, у погледу идентитета извршиоца дјела, заснива тврдњу да је то оптужени В.Ш., није записнички констатовано, нити потврђено у виду фотодокументације, или на било који други начин радњом ДНК аналитичара Института у којем је рађена накнадна експертиза, па ни исказом вјештака Д.М., који је саслушан на главном претресу, у поновном поступку.

Наиме, правилно побијана пресуда цијени исказ вјештака Д.М., који потврђује да је, у Институту за ... С., радио поновну анализу спорног биолошког трага, те из копије једне странице „радне свеске“ која је као доказ, уз сагласност странака и браниоца уврштена у доказни материјал и прочитана на главном претресу, утврђује назнаку датума 08.04.2010. година, који није временски подударан са датумом поновног процесуирања спорног биолошког трага из којег је изолован ДНК профил оптуженог (дана 17.5.2010. године), нити је подударан са ознаком процесуираног лабораторијског кода.

Правилно се у побијаној пресуди цијени да је, у фотокопији странице наведене свеске (у којој су, како вјештак М. тврди све радње у вези са поновном анализом изолата, унесене), видљиво је да се ради о датуму поновног процесуирања од 8.04.2010. године, и то биолошких трагова под редним бројем 1. S1/04-04 и под редним бројем 2. S1/13-10, тако да нема података о томе када је и на који начин поновно процесуиран спорни узорак означен лабораторијским кодом S2/04-04, из којег је, поновном анализом, након шест година од прве анализе, изолован ДНК профил оптуженог.

Када се наведено доведе у везу са исказом оштећене М.Н., која је у опису физичких карактеристика лица, маскираних у предјелу главе, које је њу, критичне прилике, напало, описујући извршиоца као ситног, висине од око 170 цм, док је оптужени изразито крупан и висок мушкарац, правилно првостепени суд, уз примјену принципа „in dubio pro ego“, изводи закључак да нема доказа да је

оптужени, заједно са још једним НН лицем, починио кривично дјело за које се терети.

Цијенећи наведено, једини правилан закључак је онај који је извео првостепени суд, да нема доказа да је оптужени, критичне прилике, починио кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са став 1. и у вези са чланом 23. КЗ РС, за које се терети, ради чега је, првостепени суд, правилном примјеном одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе.

Из наведених разлога, овај суд налази да жалба тужиоца није основана, па је примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић